

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/353/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713203823
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3713203823.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa CD E. s.r.o., IČO: 264 29 705, so sídlom W. věžňu° XXXX/XX, N. V., XXX XX, W. 1, H. republika, zast. H. W., s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom X.řlingova 4, XXX XX A. proti odporkyni Q. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. V. XXX, o zaplatenie 79 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 14. januára 2015, č. k. 8C/131/2013-72, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol v celom rozsahu návrh, ktorým sa navrhovateľ ako majiteľ zmenky nadobudnutej indosamentom od spoločnosti W., s.r.o. domáhal voči odporcovi ako vystaviteľovi vlastnej zmenky nároku na zaplatenie zmenkovej sumy 79 eur, špecifikovaného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne a špecifikovaného 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy. Návrh bol uplatnený procesným postupom podľa Nariadenia (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej Nariadenie). Svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa zistením, že zmenka má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu (§ 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (OZ)), vychádza z dohody o vyplnení zmenky, ktorá bola neprijateľnou podmienkou (ust. § 53 ods. 1 OZ) úverovej zmluvy medzi spoločnosťou W., s.r.o. a odporcom, a teda dojednaním neplatným (ust. § 53 ods. 5 OZ). Povahu dohody o vyplnení zmenky ako neprijateľnej podmienky dovodil okresný súd zo skutkových zistení získaných vykonaným dokazovaním. Na základe ustanovenia čl. 5 bod 1 Nariadenia rozhodol vo veci bez pojednávania napadnutým rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a návrhu vyhovieť, a to z týchto dôvodov:

Odporca nedoručil prvostupňovému súdu odpoveď (čl. 5 ods. 3 alebo 6 Nariadenia), no prvostupňový súd napriek tomu nevyhovel návrhu, čo je v rozpore s čl. 7 ods. 3 Nariadenia, podľa ktorého, ak sa súdu nedoručí odpoveď dotknutej strany v stanovenej lehote, súd vydá rozsudok, ktorým rozhodne o pohľadávke alebo protipohľadávke.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie nad rámec oboznámenia predloženej zmenky a toto ďalšie dokazovanie vykonal bez návrhu účastníkov pričom neboli splnené podmienky ustanovenia § 120 ods. 1 posledná veta pre výnimočné vykonanie nenavrhaných dôkazov. Toto dokazovanie navyiac vykonal

súd prvého stupňa výlučne na ťarchu navrhovateľa iba preto, aby získal pre seba dostatočný podklad na zamietnutie návrhu. Došlo tak k porušeniu práva navrhovateľa na spravodlivý súdny proces garantovaný v č. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vo veci bolo pritom možné rozhodnúť len na základe predloženej zmenky, z ktorej uplatnené právo vyplýva bez ďalšieho vzhľadom na jej povahu cenného papiera. Pre neexistenciu obrany zo strany odporcu bol tak okresný súd dokonca povinný urobiť a nemohol neexistenciu tvrdení odporcu nahradiť vlastným postupom, pretože tým porušil zásadu kontradiktórnosti súdneho konania. Prvostupňový súd tiež vôbec neuviedol dôvody vykonania iných ako navrhovaných dôkazov.

Navrhovateľ je majiteľom platnej zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Nemá, a na uplatnenie práva zo zmenky ani nepotrebuje mať žiadne iné informácie či dokumenty súvisiace s inými vzťahmi medzi pôvodným vlastníkom zmenky a jej vystaviteľom. Záväzok zo zmenky je samostatným abstraktným záväzkom a nemožno ho podmieňovať inými skutočnosťami ako sú uvedené na zmenke. Toto prvostupňový súd ignoroval a ustanovenia Zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Sb. (ZZŠ) neaplikoval a nezaoberal sa tak vôbec predmetom sporu. Predovšetkým ignoroval ust. § 17 ZZŠ, podľa ktorého, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. V zmenkových vzťahoch tak odporca nie je oprávnený vznášať voči majiteľovi zmenky tzv. kauzálne námietky z vlastných vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Ak táto obrana nie je dovolená odporcovi, o to menej môže vzísť priamo zo strany súdu. Kauzálne námietky vo všeobecnosti nemôžu byť vznesené zo strany súdu, pretože majú hmotnoprávny charakter a zo strany súdu tak dochádza k porušeniu rovnosti strán sporu.

Pre vyššie uvedené dôvody tak súd prvého stupňa nemohol vôbec vychádzať z kauzálnych námietok, a pokiaľ na ich základe prijal záver o neplatnosti zmenky, resp. neopodstatnenosti uplatnenej pohľadávky a neprípustnosti návrhu, nie je tento jeho záver správny. Podľa čl. 4 Nariadenia je pohľadávka neopodstatnená a návrh neprípustný výlučne z dôvodov tam uvedených pričom ani jeden z nich neprichádza v danom prípade do úvahy.

Vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.08.2002 sp. zn. 25Cdo/1839/2000 mal navrhovateľ za to, že zmenkový záväzok je úplne samostatný a od záväzku, ktorý bol dôvodom jeho vzniku oddelený. Ani pri zabezpečovacej zmenke tak nie je daná jej akcesorická povaha k inému záväzku. Zmenkový záväzok je priamy, bezpodmienečný, nesporný, abstraktný, samostatný a celkom nezávislý aj od zabezpečovanej pohľadávky.

Napadnuté rozhodnutie považoval navrhovateľ za prekvapivé a tým spôsobujúce odňatie možnosti konať pred súdom, pretože súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že odporcovi bol poskytnutý spotrebiteľský úver, i keď túto skutočnosť v konaní nikto netvrdil ani nepreukázal. Navrhovateľ napokon poukázal na to, že nebol správny záver súdu prvého stupňa o neprijateľnosti dohody o vyplňovacom práve, pretože samotný Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. pripúšťal vystavenie blankozmenky na zabezpečenie spotrebiteľského úveru.

Na podporu svojich tvrdení citoval rozhodnutie Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré v obdobných veciach prijali závery v prospech odvolacích tvrdení navrhovateľa a konštatovali dôvodnosť obdobných návrhov navrhovateľa.

Uvedené dôvody odvolania navrhovateľ právne kvalifikuje podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. (iná vada s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci), ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom) a ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci).

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania a zistil, že je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca nevzniesol kauzálne námietky voči uplatnenému zmenkovému nároku. Súčasne je zo spisu zrejmé, že úverová zmluva a všeobecné obchodné podmienky, ktoré pre potreby rozhodnutia vykonal ako dôkaz súd prvého stupňa, nenavrhol ako dôkaz žiaden z účastníkov. Súd prvého stupňa obstaral tieto listiny z vlastnej iniciatívy z ním vedeného exekučného spisu, ktorý si za tým účelom pripojil. Pred rozhodnutím vo veci upovedomil účastníkov, že tieto dôkazy mieni vykonať k zisteniu okolností kauzy zmenky, listiny im zaslal a poskytol im lehotu na vyjadrenie sa k týmto dôkazom.

Jedna zo zásadných odvolacích námietok navrhovateľa tkvie v tom, že použitý procesný predpis, v tomto prípade Nariadenie, neumožňuje súdu za určitých procesných okolností (navrhovateľ uvádza nevyjadrenie sa odporcu stanoveným postupom) rozhodnúť inak ako vyhovujúcim rozhodnutím. Tento názor navrhovateľa je principiálne nesprávny. I keď vo všeobecnosti súčasné procesné predpisy civilného sporového konania prenechávajú do značnej miery smerovanie konania v dispozícii účastníka (zvyšujúci sa dôraz na dispozitívnosť a kontradiktórnosť konania), súd nie je a nemôže sa stať iba automatom na vytvorenie exekučného titulu vychádzajúcim iba z formálnych náležitostí podkladov rozhodnutia. V akokoľvek formalizovanom procesnom postupe musí súd dbať, aby neprestal byť orgánom ochrany práv. Ani náležitý procesný postup tak nemôže za žiadnych okolností viesť k vydaniu rozhodnutia, ktoré by učinilo vykonateľným nárok založený na takých excesoch, ako je zjavná absolútna neplatnosť právneho úkonu, zneužitie práva, šikanózný výkon práva a podobne. To neznamena, že by zodpovednosť za výsledok sporu nemala byť zásadne na účastníkovi a ani to, že by súd mal nahrádzať jeho pasivitu. Je však potrebné vnímať hranicu, po ktorú môže byť nepriaznivý výsledok sporu odôvodniteľný prístupom účastníka k uplatneniu svojich práv v konaní, ale za ktorou je súd povinný zamedziť tomu, aby svojou autoritou aproboval nežiaduce použitie práva. Toto postavenie súdu ako živého posudzovateľa a nie iba automatu na rozhodnutia je nevyhnutným atribútom právneho štátu a spravidla je vyjadrené v ustanoveniach procesných predpisov stanovujúcich ich základné princípy vychádzajúce z hodnotových základov spoločnosti. V prípade Nariadenia je to jednoduchý odkaz na spravodlivosť ako vodiaci princíp, na ktorý priamo odkazuje v bode 1 preambuly. Nebolo by bolo možné považovať za spravodlivé také rozhodnutie, ktoré by súd vydal napriek závažným principiálnym pochybnostiam o dôvodnosti uplatneného nároku iba preto, že bol dodržaný procesný postup, ktorý sám o sebe dovoľuje uplatnenému nároku vyhovieť. Vzhľadom na to bol súd prvého stupňa aj v procese podľa Nariadenia oprávnený rozhodnúť inak ako vyhovením návrhu, a to aj za situácie absentujúceho vyjadrenia odporcu k návrhu a bol oprávnený aj na vykonanie nenavrhaných dôkazov, pretože boli nevyhnutné pre také rozhodnutie vo veci, ktoré zabránilo aprobovaniu zjavne neprimeraného použitia zmenky. Nebolo možné ponechať bez povšimnutia, že samotná listina navrhovateľom predloženej zmenky obsahuje údaje, z ktorých vznikajú závažné pochybnosti o kvalite kauzálneho vzťahu zmenky, a teda aj pochybnosti, či predložená zmenka, i keď platná, odporcu skutočne zaväzuje k plneniu na jej základe. Je nepochybné, že zmenka bola vydaná na rad spoločnosti W., s.r.o., o ktorej je z verejného registra (obchodný register) zrejmé, že je poskytovateľom úverov, a že nie je bankou. Súčasne zmenka obsahuje údaj „číslo zmluvy“ s viacmiestnym číselným údajom, javí sa vystavená v sérii viacerých typovo totožných zmeniek s predtlačeným remitentom v osobe spoločnosti W., s.r.o., predtlačeným zmenkovým úrokom 0,25 % denne (91,25 % ročne) a súčasne v predtlačí predpokladá rozlišovanie, či je vystaviteľom fyzická osoba nepodnikateľ alebo živnostník (alternatívne uvádza obsah koloniek ako napr. rodné číslo/IČO a pod.). Zo samotného obsahu zmenky sa s vysokou pravdepodobnosťou javí, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu (ust. § 52 OZ). S uvedenou sumou znalostí získaných zo samotnej zmenky a obchodného registra je potrebné akceptovať danosť objektívnych významných pochybností súdu o použití zmenky v súlade s právom. Odstránenie týchto pochybností bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Preto bol okresný súd oprávnený vykonať za účelom odstránenia uvedených pochybností ďalšie dokazovanie, a to na základe ust. § 120 ods. 1 in fine O.s.p.). Toto ďalšie dokazovanie však nevykonával na preukázanie tvrdení, ktoré by boli neprípustne dovodzované súdom bez ich pôvodu od účastníkov, ale iba na odstránenie pochybností vyplývajúcich priamo z najvýznamnejšieho dôkazu predloženého navrhovateľom, teda zo zmenky.

Uvedený postup je v súlade so stanoviskom, ktoré vyplynulo zo spoločného zasadnutia občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.10.2015 podľa ktorého v prípade, ak z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcejmu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Ak je vystaviteľom zmenky

spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

Súčasne spôsob vykonania dokazovania zvolený okresným súdom zabezpečil účastníkom možnosť vyjadriť sa k dôkazom a nedošlo pri ňom k odňatiu možnosti konať pred súdom. Oboznámenie účastníka so zámerom vykonať dokazovanie konkrétnym listinným dôkazom a ku konkrétnej skutočnosti, za súčasného zaslania listinného dôkazu účastníkovi a poskytnutia lehoty na vyjadrenie, je ústavne konformný spôsob dokazovania aj bez nariadenia pojednávania, tak ako to konštatuje Ústavný súd SR vo svojom Náleze II. ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013.

Popri procesných aspektoch konania je druhý zásadný odvolací dôvod založený na povahe uplatneného nároku ako nároku zo zmenky. Teda špecifického nároku vyžadujúceho na jeho preukázanie v zásade len listinu zmenky. Tu navrhovateľ tvrdí, že svoj nárok dostatočne preukazuje platnou zmenkou a opakovane poukazuje na nadobudnutie zmenky indosamentom a jeho účinky vylučujúce voči nemu obranu vychádzajúcu z kauzy zmenky. Dokazovanie ďalších skutočností okresným súdom považuje preto navrhovateľ za neprípustné.

Z hľadiska skutkového sú pre posúdenie vecnej správnosti výroku napadnutého rozsudku podstatné dve skutkové okolnosti. Danosť prevodu zmenky indosamentom a pôvod zmenky v spotrebiteľskom vzťahu. Indosament je tvrdý samotným navrhovateľom a je zřejmý aj zo zmenky. Čo sa týka pôvodu zmenky v spotrebiteľskom vzťahu, k prípustnosti dokazovania tejto skutočnosti sa odvolací súd vyjadril vyššie. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, považuje odvolací súd pôvod zmenky v spotrebiteľskom vzťahu za daný, keď postavenie spoločnosti W., s.r.o. ako dodávateľa, odporcu ako spotrebiteľa, ako aj vystavenie zmenky za účelom zabezpečenia poskytnutého úveru plne zodpovedá obsahu úverovej zmluvy. Medzi spoločnosťou W., s.r.o. a odporcom teda došlo k dohode o vystavení zmenky, ktorá dala vzniknúť zmenke - zmenková zmluva a z povahy účastníkov ako dodávateľa a spotrebiteľa je aj táto zmenková zmluva zmluvou spotrebiteľskou (§ 52 OZ). Na jej posúdenie je preto nevyhnutné aplikovať § 52 ods. 2 OZ a § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu vystavenia zmenky.

Podľa § 52 ods. 2 OZ v znení ku dňu vystavenia zmenky, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení ku dňu vystavenia zmenky, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Východiská právneho postavenia spotrebiteľa principiálne zakotvené v citovaných ustanoveniach vylučujú, aby bolo právne postavenie spotrebiteľa oslabované. K oslabovaniu práv spotrebiteľa nesmie dôjsť nepoužitím právneho predpisu, ktorý je spotrebiteľovi na prospech (citovaný § 52 ods. 2 OZ), ale ani zmluvným vytvorením nerovnováhy v neprospech spotrebiteľa (citovaný § 53 ods. 1 OZ). Zákonné i zmluvné inštitúty, ktoré v iných právnych vzťahoch majú za následok dovolené oslabenie právneho postavenia jednej zmluvnej strany, sú tak v spotrebiteľskej zmluve neprípustné, pokiaľ sú na ťarchu spotrebiteľa. Niet pochyb, že indosament zmenky je práve takým inštitútom, ktorý má účinky významného oslabenia jednej strany zmenkovej zmluvy - pri vlastnej zmenke v zásade oslabenie postavenia zmenkového dlžníka (§ 17 ZZŠ). Na tejto okolnosti napokon podstatnou mierou stavia svoje stanovisko navrhovateľ, keď tvrdí, že práve indosament, na základe ktorého zmenku nadobudol, nedovoľuje, aby boli zohľadnené okolnosti vzniku zmenky. Tento názor je však principiálne nesprávny.

Podľa § 11 ods. 1 ZZŠ, každú zmenku, i keď nebola vystavená na rad, možno previesť indosamentom (rubopisom).

Podľa § 11 ods. 2 ZZŠ, ak pojal vystaviteľ do zmenky slová "nie na rad" alebo inú doložku rovnakého významu, možno previesť zmenku len vo forme a s účinkami obyčajného postúpenia (cesie).

Z citovaných ustanovení § 11 ZZŠ vyplýva, že zo zákona je každá zmenka prevoditeľná indosamentom, pokiaľ v nej výslovne nie je uvedený text „nie na rad“. Aj keď teda účastníci pri uzatváraní dohody

o použití zmenky - zmenkovej zmluvy, prevoditeľnosť zmenky indosamentom nedohodnú, nastáva zo zákona. Zákon však súčasne umožňuje, aby účastníci v zmenkovej zmluve, prevoditeľnosť zmenky indosamentom vylúčili (§ 11 ods. 2 ZZŠ). Ustanovenie § 11 ods. 2 ZZŠ umožňujúce vylúčiť prevoditeľnosť indosamentom tak predstavuje práve také ustanovenie, ktoré je na prospech spotrebiteľa a v zmysle § 52 ods. 2 OZ sa preto v prípade zmenky vychádzajúcej zo spotrebiteľského vzťahu a vystavenej spotrebiteľom musí ako spotrebiteľovi prospešnejšie použiť vždy. Porušenie tohto zákonného príkazu zakladá rozpor zmenkovej zmluvy so zákonom a tým jej neplatnosť podľa § 39 OZ.

Indosament zmenky vystavenej spotrebiteľom, napríklad ako zabezpečovací inštitút spotrebiteľského vzťahu, nemá v tomto prípade účinky oslabenia právneho postavenia žalovaného v zmysle § 17 ZZŠ. Naopak, nevylúčenie prevoditeľnosti zmenky indosamentom podľa § 11 ods. 2 ZZŠ je porušením povinnosti použiť v spotrebiteľskom vzťahu vždy takú právnu úpravu, ktorá je na prospech spotrebiteľa (§ 52 ods. 2 OZ), čo zakladá neplatnosť zmenkovej zmluvy (kauzy zmenky) podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom.

Principiálne rovnaký právny záver vyplýva aj z rozsudku Vrchného soudu v Prahe, zo dňa 29.04.2013 sp. zn. 9Cmo/122/2013 (Právní rozhledy 13-14/2013, str. 508, tiež www.beck-online.cz) <<http://www.beck-online.cz>>, na závery ktorého odkazuje aj Ústavný súd ČR vo svojom náleze IV. 457/2010 zo dňa 18.07.2013 (www.nalus.usoud.cz), v ktorom sa zaoberal problematikou indosovaných zmeniek v spotrebiteľských vzťahoch.

Pre zamietavé rozhodnutie o nároku navrhovateľa tak nebolo potrebné zaoberať sa otázkami parametrov úveru, ktorý predložená zmenka zabezpečovala, ani povahou dohody o vyplňovacom práve ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, či otázkou súladu sumy uplatnenej zo zmenky s limitmi podľa Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uplatnený nárok nemožno priznať už preto, že vychádza zo zmenky vystavenej spotrebiteľom bez toho, aby bola pri dohode o použití zmenky, teda pri uzatváraní zmenkovej zmluvy vylúčená prevoditeľnosť tejto zmenky indosamentom. Rozhodne sa nejedná o vylúčenie použitia zmenky vo vzťahu zo spotrebiteľského úveru do 30.12.2010, ako na to poukazuje navrhovateľ argumentujúc výslovnou úpravou jej použitia v Zákone o spotrebiteľských úveroch (258/2001 Z.z.). Tu prijaté závery iba zohľadňujú, že na špecifické postavenie spotrebiteľa je potrebné prihliadať v akomkoľvek právnom vzťahu čo navrhovateľom citované rozhodnutia Krajských súdov Banská Bystrica a Prešov, ktoré boli o obdobnom nároku navrhovateľa vydané v jeho prospech opomínajú a zmenkové právo používajú izolovane bez zohľadnenia špecifického postavenia účastníkov zmenkového vzťahu.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnuté zamietavé rozhodnutie potvrdil pre vecnú správnosť jeho výroku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi. Odporca však náhradu trov konania neuplatnil spôsobom podľa § 151 ods. 1 O.s.p., preto mu náhrada trov nebola priznaná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.